

Arrest

nr. 58 302 van 22 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX, loco advocaat J. KEULEN, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn dient na de afwijzing van zijn asielaanvraag een aanvraag in om machtiging tot verblijf gegrond op het toenmalige artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 januari 2007 wordt verzoeker gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar met kennisgeving op 23 januari 2007 zodat verzoeker in het bezit wordt gesteld van een BIVR geldig voor 12 maanden.

Op 22 januari 2008 verkrijgt verzoeker geen verlenging van deze verblijfstitel bij gebreke aan het voorleggen van de gevraagde documenten.

Op 24 januari 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Het beroep dat verzoeker hiertegen indiende wordt bij arrest nummer 11 170 uitgesproken op 14 mei 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

De inmiddels ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt op 27 februari 2009 onontvankelijk verklaard.

Op 21 september 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf, gegrond op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 1 oktober 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid deze aanvraag ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.09.2009 werd ingediend door :

R., B. (R.R.:...)

Nationaliteit: Kosovo

Geboren te (...) op (...)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009 maar hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Betrokkene slaagt er immers niet in om aan te tonen dat hij sedert vijf jaar ononderbroken op het grondgebied verblijft. Uit een grondige studie van het administratieve dossier blijkt immers dat betrokkene zowel op 28.07.2005 als op 07.03.2007 de geldigheidsduur van zijn UNMIK Travel Document (N° K0020367) te Pristina heeft laten verlengen. Zijn ononderbroken verblijf in België is bijgevolg te kort om aanspraak te kunnen maken op regularisatie op basis van het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Noch de verschillende getuigenverklaringen, noch de verschillende taalattesten etc. kunnen bijgevolg weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier sinds vijf jaar ononderbroken verblijft. Deze getuigenverklaringen/ taalattesten etc. kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voorheen reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier sedert vijf jaar ononderbroken verblijft.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt twee werkbeloftes toe, respectievelijk bij het restaurant S. z.d. en bij de BVBA A.d.d. 17.08.2009. Deze werkbeloftes kunnen echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Het feit dat betrokkene sinds 2001 regelmatig in België verblijft, ten zeerste werk heeft gemaakt van de integratie in de Belgische samenleving, zijn centrum van belangen hier heeft opgebouwd, perfect Nederlands zou spreken, werkbereid is, reeds gewerkt heeft en zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor levensbedreigende problemen indien hij zou beslissen terug te keren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Betrokkene beweert vervolgens dat dergelijk lange termijnen –cf. een verblijf van acht jaar – niet in verhouding staan met de aard van het dossier, zodat objectief moet worden besloten dat de redelijke termijn overeenkomstig de bepalingen van het EVRM thans ruimschoots overschreden is doch hij toont niet aan op welke artikels van voornoemd verdrag hij zich precies beroept. Bijgevolg kan ook dit argument niet weerhouden worden als grond voor regularisatie. Het feit dat er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag d.d. 21.09.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid, met name de verwijzing naar art.3 EVRM en art.1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, de bewering dat het onwenselijk zou zijn voor verzoeker om in dit stadium van integratie gedwongen te moeten terugkeren naar zijn geboorteland en de verwijzing naar andere dossiers in gelijkaardige omstandigheden, worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Er dient bijkomend te worden opgemerkt dat niettegenstaande het feit dat de advocaat een onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek, een element uit de ontvankelijkheid overgenomen wordt in de gegrondheid, met name de verwijzing naar de wet van 1999. Uit deze aanvraag art 9bis kan dus niet worden opgemaakt of dit element nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek hoort. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht. Hij stelt dat de motivering niet correct is waar de bestreden beslissing voorhoudt dat hij niet kan terugvallen op een ononderbroken verblijf van vijf jaar. De Dienst Vreemdelingenzaken leidt dit ten onrechte af uit het gegeven dat verzoeker zowel in 2005 als in 2007 de geldigheidsduur van zijn Unmik-document heeft laten verlengen. Dit motief is niet correct omdat verzoeker in 2005 een volmacht heeft verleend aan zijn oom om de verlenging te verkrijgen. In 2007 is verzoeker naar Kosovo gereisd om de verlenging te verkrijgen terwijl hij op dat ogenblik in België in het bezit was van een “tijdelijk bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister en zodoende gerechtigd was om het grondgebied voor korte duur te verlaten.

Dat zodoende niet kan worden afgeleid uit het gegeven dat verzoekers' reisdocument in 2005 en 2007 werd verlengd in Kosovo, verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste van een onafgebroken verblijf van vijf jaar."

In de repliekmemorie verwijst verzoeker naar het verzoekschrift.

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota betreffende dit middel:

"In zijn tweede middel houdt verzoeker een schending voor van de beginselen van behoorlijk bestuur: motiveringsplicht. Verzoeker verwijst naar de formele motiveringsplicht en de wet van 29.07.1991.

Bij lezing van de toelichting van het enig middel stelt de verwerende partij vast dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing dd. 01.10.2010.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het middel in rechte faalt.

In casu is terdege aan de vereiste motiveringsplicht voldaan.

De door verzoeker kennelijk als gebrekkig gemotiveerde overwegingen die, (tezamen met de vermelding van de toepasselijke wetsbepaling) de motivering van de bestreden beslissing uitmaken, volstaan derhalve om de bestreden beslissing ten genoegte van recht met motieven te onderbouwen.

De overwegingen laten verzoeker immers toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid ontvankelijk doch ongegrond wordt geacht, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, die eerder de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij het volgende gelden.

Verzoeker poogt vooreerst voor te houden dat 'de instructies van 19 juli 2009 door de Raad van State vernietigd werden en zodoende met hen ook alle afgeleiden', zodat 'geen enkele bepaling stelt dat een arbeidscontract dient te worden bijgebracht'.

De verwerende partij laat gelden dat niettegenstaande de vernietiging van deze instructies door de Raad van State, de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich ertoe bereid heeft verklaard om binnen zijn discretionaire bevoegdheid (zoals ook uitdrukkelijk gesteld in de bestreden beslissing) deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, en meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

Dit is uiteraard net ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

Verzoeker heeft zich in de actualisatie van zijn aanvraag overigens zelf beroepen op deze instructies om geregulariseerd te worden (zoals ook wordt opgemerkt in de bestreden beslissing), zodat niet kan worden ingezien welke belang hij kan hebben bij zijn concrete kritiek.

Verzoeker kan toch niet ernstig voorhouden dat een voorwaarde die gesteld wordt in deze instructie niet mag worden toegepast, terwijl hij zich uitdrukkelijk op de instructie heeft beroepen en stelde op basis hiervan (meer bepaald op grond van punt 2.8A, en in het begeleidend schrijven van de advocaat op zowel 2.8a als 2.8B) te moeten worden geregulariseerd. Verzoekers beschouwingen zijn al te gek voor woorden.

De verwerende partij verwijst tevens naar volgende rechtspraak:

'In casu blijkt, uit de stukken van het administratief dossier, dat verzoeker in zijn aanvraag van 11 december 2009 om een machtiging tot verblijf uitdrukkelijk toepassing heeft gemaakt van de instructie

van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 juli 2009 door gebruik te maken van het "Typeformulier Regularisatieaanvraag " en beroep te doen op de criteria "onredelijk lange asielpcedure van 5 jaar en "ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame verankering". In de bestreden beslissing motiveert verweerder het volgende: "Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. " Verweerder heeft aldus gebruik gemaakt van zijn ruime discretionaire bevoegdheid om rekening te houden met de instructies van 19 juli 2009 waarop verzoeker uitdrukkelijk beroep heeft gedaan en waardoor verweerder het zorgvuldigheids- vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel heeft nageleefd. De toepassing van de instructies door verweerder had tot gevolg dat indien de vreemdeling aantoonde zich in één van de erin geschetste situaties of criteria te bevinden, meteen voldaan is aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden. Bijgevolg toont verzoeker niet aan welke belang hij heeft waar hij in het verzoekschrift wijst op de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State en op basis daarvan oordeelt dat artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet wordt geschonden." (R.v.V. nr. 48.750 van 29 september 2010)

Verzoekers beschouwingen falen in rechte.

Evenmin kan verzoeker gevolgd worden waar hij vaag en ongestaafd voorhoudt dat hem 'niet de kans werd gelaten stukken bij te brengen op verzoek van DVZ, daar waar dit in andere dossiers wel het geval was'.

Verzoeker geeft enerzijds niet aan naar welke andere dossiers (die vergelijkbaar zijn met verzoekers situatie) hij meent te kunnen verwijzen, noch geeft verzoeker aan welke stukken hij nog wilde bijbrengen; anderzijds moet worden opgemerkt dat in de instructies en het vademecum uitdrukkelijk is aangegeven welke de voorwaarden zijn voor regularisatie op grond van deze instructies.

Volledigheidshalve verwijst verzoeker andermaal naar het hierboven geciteerde arrest nr. 49.351 van 12 oktober 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Het gegeven dat verzoeker geen weet zou hebben dat het toevoegen van een arbeidscontract een grondvoorwaarde was, is enkel aan hem te wijten nu het criterium waarop hij zich beroep duidelijk is weergegeven onder punt 2.8.B van de voormelde instructie. De Raad ziet niet in op welke wijze het bestuur ertoe zou gehouden zijn verzoeker nogmaals hierop te wijzen."

Verzoeker diende alle stukken waarop hij zich wilde beroepen, aan zijn aanvraag te voegen of in een later schrijven aan de gemachtigde ter kennis te brengen.

In zoverre verzoeker poogt voor te houden dat hij wel kan terugvallen op vijf jaar ononderbroken verblijf in het Rijk, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde, gelet op de stukken die het dossier van verzoeker kenmerken, geheel terecht het volgende heeft beslist:

"Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009 maar hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Betrokkene slaagt er. immers niet in om aan te tonen dat hij sedert vijfjaar ononderbroken op het grondgebied verblijft. Uit een grondige studie van het administratieve dossier blijkt immers dat betrokkene zowel op 28.07.2005 als op 07.03.2007 de geldigheidsduur van zijn UNMIK Travel Document (N° K0020367) te Pristina heeft laten verlengen. Zijn ononderbroken verblijf in België is bijgevolg te kort om aanspraak te kunnen maken op regularisatie op basis van het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Noch de verschillende getuigenverklaringen, noch de verschillende taaiattesten etc. kunnen bijgevolg weerhouden worden als bewijzen dat betrokkene hier sinds vijf jaar ononderbroken verblijft. Deze getuigenverklaringen/taaiattesten etc. kunnen enkel eventueel aantonen dat betrokkene voorheen reeds op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijzen geenszins dat hij hier sedert vijfjaar ononderbroken verblijft."

In zijn verzoekschrift poogt verzoeker vaag en summier voor te houden dat hij in 2005 een volmacht zou hebben gegeven aan zijn oom om zijn reisdocument te laten verlengen (bewering waarvan de gemachtigde geen kennis had), doch erkent hij vervolgens dat hij in 2007 zelf naar Kosovo is teruggereisd.

Het gegeven dat verzoeker in 2007 in het bezit was van een BIVR en gerechtigd zou zijn om het grondgebied voor korte tijd te verlaten, doet geen afbreuk aan de terechte vaststelling van de gemachtigde dat verzoeker het grondgebied heeft verlaten (hetgeen ook erkend wordt door verzoeker), en er aldus geen sprake is van een ononderbroken verblijf.

Verzoeker is werkelijk niet ernstig waar hij enerzijds zelf erkent dat hij (minstens) in 2007 zelf naar Kosovo is gereisd, doch anderzijds toch voorhoudt dat er een ononderbroken verblijf van vijfjaar is geweest.

De beschouwingen van verzoeker kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die geheel terecht is genomen en ten genoegen van recht gemotiveerd.

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter niet optreedt als rechter in hoger beroep die de ware feiten gaat beoordelen, doch enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de beslissing (R.v.V. nr. 1113 dd. 6.8.2007).

Verzoekers beschouwingen falen in rechte. De bestreden beslissing is ten genoegen van recht omkleed met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat ook verzoekers tweede middel niet kan worden aangenomen."

2.3. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven inhoudelijk betwist zodat hij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Onderzoek van dit beginsel vergt in casu onderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888).

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructie, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde 'humanitaire' argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructie van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing heeft gevraagd van deze criteria.

In casu werd de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Het betwiste motief betreft de toepassing van het criterium 2.8A van de voormelde instructie, waarop verzoeker zich steunde in zijn aanvraag.

Uit het verzoekschrift, de nota en het administratief dossier blijkt dat partijen akkoord gaan met het gegeven dat verzoeker sedert 2001 in België verblijft. De verwerende partij betwist dat diens verblijf ononderbroken is. Zij leidt dit gegeven af uit een "grondige studie" van het administratief dossier waaruit moet blijken dat het Unmik Travel Document op 28 juli 2005 en op 7 maart 2007 werd verlengd te

Pristina. De verwerende partij meent, zoals zij stelt in haar nota, dat blijkt dat verzoeker alleszins in 2007 het grondgebied heeft verlaten zodat diens verblijf onderbroken is en verzoeker niet voldoet aan het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie, dat luidt:

“Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt;

En die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.”

Uit de nota blijkt dat het voor de verwerende partij volstaat dat verzoeker in 2007, toen hij in het bezit was van een legale verblijfstitel (tijdelijke), erkent dat hij naar Kosovo is gereisd om het verblijf als onderbroken te beschouwen.

Noch in de wettekst van artikel 9bis, noch in de voorbereidende parlementaire werkzaamheden, noch in de instructie van 19 juli 2009 kan de betekenis van een “ononderbroken verblijf” worden terug gevonden.

De redenering van de verwerende partij kan niet gevolgd worden. Volgens het woordenboek Van Dale betekent het woord “verblijf”:

“1. het verblijven, zich ophouden, wonen

zijn verblijf te Parijs

een langdurig verblijf in de tropen

waar houdt of heeft hij zijn verblijf?

waar woont of logeert hij?

2. plaats waar men verblijft, waar men tijdelijk of duurzaam gevestigd is

een vast verblijf

plaats waar iem. steeds is

3. woongelegenheid, onderkomen

een gerieflijk verblijf

de verblijven van de manschappen

de verblijven namen een groot deel van het achterschip in”

Uit deze bewoordingen dient afgeleid te worden dat het begrip “verblijf” gekoppeld wordt aan de tijdelijke en/of duurzame vestiging, aan de “woongelegenheid” van een persoon. Het komt de Raad voor dat het verlengen van een reisdocument, ook al dient de aanvrager zich hiervoor naar het buitenland te begeven, niet gelijk kan gesteld worden met een onderbreking van het verblijf. Dergelijke handeling wijst er niet op dat het verblijf niet meer het onderkomen en/of woonst van een persoon is. Dit klemmt nog meer nu in casu verzoeker in 2007 over een tijdelijke verblijfstitel beschikte zodat hieruit blijkt dat verzoeker zich minstens tijdelijk vestigde in België, te meer nu in casu in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn betreffende de duur van zijn reis naar Pristina binnen dewelke verzoeker België verliet. De verwerende partij heeft zich hierover niet geïnformeerd. Uit de nota blijkt dat de duur van een reis evenmin voor de verwerende partij in casu enige relevantie toont. Het kortstondig karakter dat verzoeker toekent aan het bezoek aan Pristina wordt niet tegengesproken door de verwerende partij. De Raad besluit dat uit het verlengen van het Unmik Travel document door verzoeker in Pristina niet zonder meer kan afgeleid worden dat verzoeker zijn verblijf in België onderbroken heeft. Het betwiste motief is niet op kennelijk redelijke wijze tot stand gekomen. In die mate is het onderdeel gegrond en is de materiële motiveringsplicht geschonden.

Gelet op deze vaststelling is een verder onderzoek van de middelen overbodig.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 oktober 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN